

τὸν οἰκτῆρμονα Κύριον, τὸν φιλάνθρωπον, τὸν εὖσπλαγχνον, τὸν ἐξαγοράσαντα ἡμᾶς πάντας ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ πονηροῦ διαβόλου, ἵνα ἔχει ἔλεος τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, τοῖς δὲ ὀρθοδόξοις χριστιανοῖς τὴν τελείαν συγχώρησιν ζητῶ, ὥς καὶ ἐγὼ αὐτοῖς ἀφίνω, νὰ εἶναι συγχωρημένοι παρὰ Θεοῦ παντοκράτορος καὶ ἐξ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτολοῦ ἱερομονάχου.

Ἀκόμη θέλω καὶ ἀφίνω τοῦ λαμπροεὐγενεστάτου κυροῦ Γεωργίου, τοῦ πολλά μου ἡγαπημένου ἀδελφοῦ, τὸ εὐαγγέλιόν μου τὸ ἀργυρὸν καὶ παρακαλῶτονε νὰ μὴν το πουλήσῃ, μὰ νὰ τὸ ἔχει εἰς ταῖς ἐορταῖς ὅπου θέλει κάμει νὰ μοῦ ἐνθυμᾶται. Ἀκομὴ ὅτι ἐκεῖνος ἐξόδιασε καὶ ἡκαμέ μου, νὰ μπορεῖ νὰ τὰ παίρῃ χωρὶς καμίαν πρετενσιὸ εἰς ἐκεῖνα τὰ πράματα τῶν ἄλλων μου ἀδελφῶν. Ἀκομὴ ἀφίνω τοῦ ἁνοθεν ἀφέντη Ντζόρτζη τὸ ἐσταυρωμένον μου τὸν κονφαλὸ μὲ τὰ καπιτέλα του. Ἀκόμη τὸ τρίκορφόν μου ὅπου ἐγόρασα καὶ τὰ δύο μου οἰκονίσματα, τοὺς πατέρες καὶ ἀγίους δέκα, διὰ νὰ κάνῃ τὴν ἐορτὴν τος, καθὼς ἐγὼ τὸν ἔταξα ὅταν δὲν ἐμπόργιε καὶ εἰς τὴν ἐορτὴν τος νὰ με μνημονεύωσι καὶ ἐμένα, διατὶ πολλὰ εἰς τὴν ζωὴν μου ἀγάπου τοὺς ἀγίους καὶ τὸν ἐορταστὴν τος.

Ἀκομὴ ἀφίνω τῆς ἡγαπημένης μου ἀδελφῆς, τῆς κεράς Κατερίνας, τὸ θυμιατόν μου τὸ ἀργυρὸν ...

Ἀκομὴ ἀφίνω τοῦ ἡγαπημένου μου ἀδελφοῦ ἀφέντη Μάρκου τὸ συγλέτο μου τὸ ἀργυρὸ μὲ τὸν σταυρὸν καὶ φωτιστήρι ἀργυρὰ, νὰ μου ἐνθυμᾶται ...

Ἀκομὴ ἀφίνω τοῦ ἀφέντη τοῦ Ντζόρτζη τὰ ἅγια λήφανα ὅπου ἔχω ὅλα. Ἀφίνω τοῦ Νικολὸ τοῦ φιλιότσο μου τοῦ σφακιανοῦ τὸ καλῆτερον μου ἀποστέλλω καὶ ἓνα ὁρολόγι καὶ τοῦ ἀφίνω τοῦ συντέκνου μου τοῦ παπᾶ Χορτάτση ἓνα ὁρολόγι, ἐκεῖνο τὸ μαυροχρῦσον καὶ μίαν λειτουργίαν γρεκολατῖνα καὶ μίαν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ ὑμνογράφου καὶ τὸ μικρόν μου πεντηκοστᾶρι, διὰ νὰ μὲ μνημονεύει. Ἀφίνω καὶ τῆς κεράς κονιάδας μου ἓνα ἄγιον κωνσταντινῶτο λακουδοστῶ νὰ μοῦ ἐνθυμᾶται καὶ μίαν κούπα, λεγόμενὴ φάλλουρι καὶ τὰ δύο μαχέργια τὰ κομπάνια, ὅπου μοῦ ἐχάρισάσι ὅπου κατέχη ἡ κερά Κατερίνα.

Ἀκομὴ ἀφίνω τῆς κεράς μου τῆς πολλά μου ἡγαπημένης μάνας τῆς καλῆτερά μου ἀλαγογῇ, τὰ ἱερὰ μεταξοτά, νὰ εἶναι νικοκερά νὰ τα ριδοῖ ὅπου θέλει νὰ τὴν μνημονεύουσι καὶ αὐτήν καὶ ἐμένα διὰ θεὸν καὶ ψυχικήν σωτηρίαν καὶ οὕτως θέλω νὰ εἶναι καὶ νὰ μένῃ ἀνέποπτη ἢ παροῦσα μου ...».

311α

1671. Διοικητικὸ ἐγγράφο. Κύθηρα.

Μαρία Πατραμάνη, «Λιμοὶ καὶ λοιμοὶ στὰ Κύθηρα. Ἡ στάσις τῶν βενετικῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ πληθυσμοῦ (16ος-18ος αἰ.)», στον τόμο Ἄνθη Χαρίτων, σ. 606, αρ. 5.

311β

1671. Αἴτηση τοῦ λαοῦ των Κυθέρων πρὸς τὴ βενετικὴ διοίκηση γιὰ επισιτιστικὴ βοήθεια. Βενετία, Κύθηρα.

Ι. Ψάρας, «Πεῖνα στα Κύθηρα (1666-1673)», Ἑλληνικά 38 (1987), σ. 77-79.